

OLGA VAN DER MEER

Het glazen masker

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Het was de eerste zonnige dag in maart. Michelle Poortman keek verlangend naar buiten. Alles zag er zo lekker fris uit na de koude winter met veel sneeuw die achter hen lag. In het grasperk aan de overkant zag ze de eerste krokusjes hun kopjes al boven de grond uitsteken. Ze had best zin in een lange wandeling, maar ze had afgesproken met haar vriendin Louise. Omdat de man van Louise, Dave, op dat moment aan het werk was in hun cateringbedrijf en Michelles vriend Ruben naar de bowlingbaan was vertrokken, hadden de twee vriendinnen afgesproken de zondagmiddag samen door te brengen. Wat overigens niet inhield dat ze de deur niet uit konden, bedacht Michelle terwijl ze de waterkoker vast aanzette om een pot thee te zetten. Lekker wat buitenlucht snuiven was tenslotte ook goed voor Louise's baby Tessa. Dat arme kind had nog amper buitenlucht gekregen sinds haar geboorte enkele maanden geleden.

‘Daar heb ik helemaal geen zin in,’ zei Louise echter zodra Michelle een voorstel in die richting deed. ‘Ik had me juist zo verheugd op een hele middag oeverloos kletsen en lekker niks doen.’

‘Alsof we buiten niet kunnen kletsen,’ protesteerde Michelle. ‘We zouden naar het park kunnen gaan en daar op het terras van het paviljoen wat drinken.’

‘Het is nog veel te koud om stil te zitten,’ wist Louise. ‘Geloof me, ik kom net van buiten. Achter glas lijkt het lekker, maar het valt behoorlijk tegen.’

‘Je hebt zes passen nodig om van jouw huis naar het mijne te komen, dat telt niet mee,’ lachte Michelle terwijl ze twee bekers thee inschonk.

‘Ja, wat is dat toch fijn, hè?’ ging Louise op die opmerking in, daarmee handig van gespreksonderwerp veranderend. ‘Het lot heeft ons echt weer samengebracht toen jullie dit huis kochten.’

‘Ik wist niet wat ik zag toen ik jou in je tuin ontwaarde tijdens onze verhuizing,’ herinnerde Michelle zich.

Met een glimlach om haar mond dacht ze aan die dag terug. Louise en zij hadden als

kinderen in dezelfde straat gewoond en waren van kleins af aan vriendinnetjes geweest. Op haar zestiende was Louise echter verhuisd en ondanks de vele tranen bij het afscheid en de belofte elkaar te blijven zien was het contact in de maanden daarna verwaterd en uiteindelijk helemaal verbroken. Het was voor beiden dan ook een zeer aangename verrassing geweest dat Louise en Dave in de straat bleken te wonen waar Ruben en Michelle een huis hadden gekocht. De vriendschapsbanden werden meteen weer aangetrokken en het leek net of die tussenliggende jaren er niet waren geweest. Ook de geboorte van Tessa had hun band niet minder hecht gemaakt.

Michelle zette de thee op tafel en pakte Tessa uit Louise's armen. 'Wat ben je toch een heerlijk schatje,' zei ze innig tegen de baby. Tessa staarde haar met grote ogen aan, daarna brak er een brede lach door op het kleine gezichtje. 'Ze kent me al,' ontdekte Michelle verheugd.

'Natuurlijk. Dat kind ziet jou vaker dan haar eigen tantes,' grijnsde Louise. Ze nam plaats op de hoek van de bank, met haar benen onder zich getrokken. 'Staat je goed trouwens, zo'n baby op je arm. Nog geen plannen

in die richting?’

‘Als het aan mij ligt wel,’ bekende Michelle. ‘Maar ja, daar moet je toch met zijn tweeën voor zijn en Ruben heeft nog niet echt aspiraties om vader te worden. Hij wil wel kinderen, alleen schuift hij het een beetje op de lange baan.’

‘Jullie zijn ook nog jong genoeg,’ meende Louise.

‘Ja mam.’ Michelle lachte. ‘Dat is het probleem ook niet. Ik ben net dertig en mijn biologische klok staat nog niet op springen, maar toch... Zo langzamerhand ben ik wel toe aan de volgende stap binnen onze relatie.’

‘En Ruben niet?’

‘Dat idee krijg ik in ieder geval niet. Hij vindt het allemaal prima zoals het nu gaat. Dat is ook zo natuurlijk, we hebben absoluut niets te klagen,’ voegde Michelle daar haastig aan toe. Ze wilde zeker niet overkomen als een oude zeur. ‘Ons leven bevalt ons uitstekend zoals het is.’

‘Maar je wilt meer,’ begreep Louise. ‘Daar hoef je je niet voor te schamen, hoor, dat mag je gerust zeggen. Jij bent toe aan een huwelijk en aan kinderen.’

Michelle knikte. ‘Ja. We zijn nu al zo lang

samen dat het vrijblijvende er wel eens vanaf mag.'

'Zeg dat tegen hem,' meende Louise lachend.

'Dat klinkt zo wanhopig.'

Louise trok haar wenkbrauwen hoog op. 'Je bent je er van bewust dat dit het jaar tweeduizend elf is, toch? De tijd dat een vrouw wanhopig af moet wachten tot het de man behaagt haar te huwen is al even voorbij.'

Michelle schoot in de lach. 'Oké, je hebt gelijk, toch vind ik dat een dergelijke stap van de man uit moet gaan. Vraag me niet waarom.'

'Waarom?' vroeg Louise daarop.

Terwijl ze met haar ene arm Tessa goed vasthield, gooide Michelle met haar andere arm een kussen naar Louise's hoofd.

'Daarom. Nou, gaan we nog naar buiten of niet?'

'Geen zin,' zei Louise voor de tweede keer met een blik op de klok. 'Tessa moet trouwens zo haar voeding hebben, dus het is de moeite niet.'

'Dat arme kind van jou krijgt veel te weinig buitenlucht omdat haar moeder zo lui is.'

'Klopt,' knikte Louise, totaal niet beledigd.

‘Maar dat geeft niet hoor, dat is een kwestie van wennen.’ Ze rekte zich ongegeneerd uit en stond daarna op om Tessa’s fles in de magnetron te zetten. Op dat moment weerklonk de bel door het huis.

Michelle keek verbaasd op. ‘Wie is dat nu weer? Ik hoop niet dat het Carla is, daar heb ik eerlijk gezegd helemaal geen zin in. Als zij het is gaan we alsnog naar buiten, oké?’ be-dong ze bij Louise terwijl ze naar de hal liep. Carla Verdoorn was hun directe buurvrouw. Een jonge, hartelijke vrouw met wie Michelle in contact was gekomen toen Carla haar tijdens de verhuizing spontaan haar hulp had aangeboden. Michelle had die hulp geaccepteerd, maar daar naderhand wel eens spijt van gehad, want Carla drong zich sinds die tijd behoorlijk aan haar op. Te pas en te onpas stond ze op de stoep, vooral in de weekenden. En hoe graag Michelle haar ook mocht, daar had ze niet altijd behoefte aan. Carla was nu eenmaal geen Louise. Met haar kon ze lezen en schrijven en Louise was haar dan ook nooit teveel, in tegenstelling tot haar directe buurvrouw.

Het was echter niet Carla die voor de deur stond, maar een vreemde man in een donker

uniform. Zodra Michelle de deur opende pakte hij zijn pet van zijn hoofd af en hield hem tegen zijn borst. Langs de stoeprand achter hem ontwaarde Michelle een lange, glanzende, witte limousine.

‘Mevrouw Poortman?’ vroeg de man beleefd.

Michelle knikte stom. Wat was dit in vredesnaam? Ze had de man al willen vertellen dat hij vast verkeerd was, maar hij noemde toch echt háár naam.

‘Ik ben Arie, uw chauffeur voor vandaag. Mag ik u verzoeken met mij mee te gaan?’ De man maakte een uitnodigend gebaar naar de limousine.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Louise nieuwsgierig. ‘Wauw Mich, wat een schitterende auto. Wat doet die hier?’

‘Hij wil dat ik meega,’ zei Michelle nog steeds beduusd.

‘Echt?’ Louise’s ogen begonnen te schitteren. ‘Geweldig. Wat spannend allemaal. Ik ben benieuwd waar hij je heen brengt.’

‘Je denkt toch niet dat ik werkelijk bij een wildvreemde in de auto stap?’ Michelle maakte een veelzeggend gebaar met haar elleboog.

‘Waarom niet? Deze auto is van een gere-

nommeerd bedrijf.' Louise wees naar het logo op de zijkant. 'Waarschijnlijk heb je een prijs gewonnen of zo. Joh, ga nou gewoon. Wat kan je gebeuren?'

'Van alles,' zei Michelle wantrouwend. 'Ik wil eerst graag weten waar we naar toe gaan,' wendde ze zich tot de chauffeur.

'Het spijt me, mevrouw, dat mag ik niet zeggen,' antwoordde Arie vormelijk.

'Dan ga ik niet mee.'

'Natuurlijk wel,' zei Louise beslist. Ze nam Tessa van Michelle over. 'Weet je wat? Jij gaat je even omkleden en opknappen, dan bel ik dat bedrijf waar die limousine vandaan komt om te checken of alles in orde is.' Met zachte dwang duwde ze Michelle in de richting van de trap.

Met gemengde gevoelens verwisselde Michelle haar oude spijkerbroek voor een rode jurk met bijpassende pumps. Ze had geen idee wat hier de bedoeling van was, maar als ze dan toch in een limousine vervoerd werd, dan was ze daar graag op gekleed. Een kwartier later kwam ze weer beneden. Arie had inmiddels weer plaats genomen achter het stuur, hij stapte echter direct uit de wagen op het moment dat hij Michelle in het vizier kreeg.

‘Ik heb gebeld, alles is in orde,’ stelde Louise haar gerust.

‘Waar is het voor dan?’ vroeg Michelle gespannen.

‘Dat mochten ze niet zeggen, maar er is daadwerkelijk een opdracht bij hen binnen gekomen om jou op te halen. Van een vertrouwde klant, werd me verzekerd.’

‘Ik weet het niet, hoor. Wie doet er nu zoiets?’ aarzelde Michelle nog.

‘Daar kom je nooit achter als je nu niet instapt. Kom op, Michelle. Je moet mee, al is het alleen maar om mij straks te kunnen vertellen wat hier achter steekt. Ik ben razend nieuwsgierig,’ beweerde Louise.

‘Oké dan,’ hakte Michelle de knoop door.

Er verscheen een brede grijns op het gezicht van Arie. De knipoog die hij met Louise wisselde ontging Michelle. Als een prinses liet ze zich in de limo helpen, ze begon er zowaar plezier in te krijgen. Door de getinte ruit zag ze Carla uit haar autootje stappen. Michelle moest lachen om het verbaasde gezicht van haar buurvrouw. Carla kennende zou die Louise nu overstelpen met vragen. Lekker onderuitgezakt in de comfortabele kussens vroeg ze zich af waar ze heen gebracht werd.